

مقاله پژوهشی

مجله دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان

دوره ۱۵، دی ۱۳۹۵، ۹۷۶-۹۶۷

ارزیابی دقت رادیوگرافی بایت‌وینگ دیجیتال (CMOS) در سنجش تحلیل استخوان آلوئولار بین‌دندانی در دندان‌های خلفی

زهرا تفاعری^۱، سهیلا دوستکی^۲، محمود شیخ فتح الهی^۳، مرجان‌السادات سیدابراهیمی‌نژاد^۴

دریافت مقاله: ۹۵/۷/۱۷ ارسال مقاله به نویسنده جهت اصلاح: ۹۵/۸/۱۸ دریافت اصلاحیه از نویسنده: ۹۵/۹/۳ پذیرش مقاله: ۹۵/۹/۶

چکیده

زمینه و هدف: با توجه به اینکه معاینات رادیوگرافیک در تعیین طرح درمان بیماران با مشکلات پرپودنتالی نقش تعیین‌کننده‌ای دارند، لذا این مطالعه با هدف تعیین دقت رادیوگرافی بایت‌وینگ دیجیتال (CMOS) در سنجش میزان تحلیل استخوان آلوئول بین‌دندانی در دندان‌های خلفی انجام شده است.

مواد و روش‌ها: در این مطالعه مقطعی، تعداد ۶۱ دندان از ۱۶ بیمار مراجعه‌کننده به بخش پرپودنتیکس دانشکده دندان‌پزشکی رفسنجان که دارای بیماری پرپودنتیت بودند، به‌طور در دسترس انتخاب شدند. بیماران توسط متخصص پرپودنتیکس تحت معاینه و پروبینگ قرار گرفتند و فاصله (CEJ (Cemento-Enamel Junction تا کرسٹ استخوان آلوئول، در سطح مزیال و دیستال دندان‌های چهار، پنج و شش با پروب مدرج ویلیامز با دقت یک میلی‌متر، اندازه‌گیری گردید. سپس از بیماران، رادیوگرافی بایت‌وینگ دیجیتال تهیه شد و فاصله فوق‌الذکر با استفاده از برنامه نرم‌افزاری آنالیز خطی CMOS توسط یک رادیولوژیست دهان، فک و صورت اندازه‌گیری شد. داده‌ها با استفاده از آزمون آماری t زوجی و رگرسیون خطی ساده آنالیز شدند.

یافته‌ها: نتایج نشان داد میانگین تحلیل استخوان (میلی‌متر) در رادیوگرافی CMOS به‌طور معنی‌داری کمتر از معاینه بالینی است ($p < 0.001$). با مدل رگرسیون خطی ساده می‌توان میانگین تحلیل استخوان در معاینه بالینی را از روی میزان تحلیل استخوان در رادیوگرافی CMOS با دقت بیش از ۹۹ درصد پیش‌بینی نمود.

نتیجه‌گیری: رادیوگرافی CMOS، میزان تحلیل استخوان آلوئول بین‌دندانی در دندان‌های خلفی را کمتر از میزان اندازه‌گیری‌شده در معاینه بالینی نشان می‌دهد، اما با استفاده از مقادیر اندازه‌گیری‌شده بر روی رادیوگرافی CMOS، می‌توان با دقت بسیار بالایی (بیش از ۹۹ درصد)، عمق پروب را پیش‌بینی نمود. به‌نظر می‌رسد که از این رادیوگرافی می‌توان در اندازه‌گیری میزان تحلیل استخوان آلوئولار بین‌دندانی در دندان‌های خلفی در بالین بیمار استفاده نمود.

واژه‌های کلیدی: تحلیل استخوان، رادیوگرافی بایت‌وینگ دیجیتال (CMOS)، پروبینگ، رفسنجان

۱- (نویسنده مسئول) استادیار رادیولوژی دهان، فک و صورت، دانشکده دندان‌پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان، رفسنجان، ایران

تلفن: ۰۳۴-۳۴۲۸۰۰۳۱، دورنگار ۰۳۴-۳۴۲۸۰۰۰۸، پست الکترونیکی: ztafakhori@yahoo.com

۲- استادیار گروه آموزشی پرپودنتولوژی، دانشکده دندان‌پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان، رفسنجان، ایران

۳- استادیار گروه آموزشی اپیدمیولوژی و آمار زیستی و عضو مرکز تحقیقات محیط کار، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان، رفسنجان، ایران

۴- دانشجوی دندان‌پزشکی عمومی، دانشکده دندان‌پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان، رفسنجان، ایران

مقدمه

پریودنتیت یک بیماری التهابی ساختمان‌های حمایت‌کننده دندان است که توسط میکروارگانیسم‌های خاص ایجاد می‌شود و به‌صورت بروز نقایص در لیگامنت پریودنتال و استخوان آلوئولار تظاهر می‌یابد. در بیماری پریودنتال، کرسٹ آلوئول بین‌دندانی تحت تأثیر تغییراتی قرار می‌گیرد که نمای لامینادورا، دانسیته رادیوگرافی کرسٹ، شکل و اندازه فضاهای مغز استخوان و ارتفاع و کانتور استخوان را متأثر می‌سازد [۱].

ارتفاع و دانسیته استخوان آلوئولار در اثر تعادل بین تحلیل و تشکیل استخوان تعیین می‌شود [۲]. به‌طور معمول در یک پریودنشیوم سالم، فاصله کرسٹ استخوان تا CEJ در رادیوگرافی بایت‌وینگ یا پری‌اپیکال موازی در ناحیه مولار، باید حدود ۱/۹ تا دو میلی‌متر باشد و تغییر بیش از ۰/۷۱ میلی‌متر در این فاصله در رادیوگرافی پری‌اپیکال موازی نشانه تحلیل استخوان است. تحلیل استخوان از داخل، موجب نازک شدن ترابکولای استخوانی و وسیع شدن فضای مغز استخوان و در نهایت تخریب استخوان و کاهش ارتفاع استخوان می‌شود [۳]. الگوی تخریب افقی شایع‌ترین فرم تحلیل استخوان در بیماری‌های پریودنتال است. در این حالت از ارتفاع استخوان کاسته می‌شود ولی لبه آن به‌صورتی عمود بر سطح دندان باقی می‌ماند [۴]. اندازه تحلیل استخوان را می‌توان به‌طور دقیق توسط جراحی بازبینی نمود و یا با استفاده از نمونه‌برداری بافت و بررسی میکروسکوپی تعیین نمود، اما این روش‌ها تهاجمی بوده و باعث صرف وقت و هزینه‌های زیاد می‌شوند [۵].

رادیوگرافی به‌عنوان یک وسیله کمکی ارزشمند در تشخیص بیماری‌های پریودنتال، تعیین پیش‌آگهی بیماری و ارزیابی نتیجه درمان مطرح است. ارزیابی رادیوگرافیک تغییرات استخوان در بیماری پریودنتال، عمدتاً بر اساس نمای سپتوم بین‌دندانی است [۶]. رادیوگرافی معمولی به‌طور گسترده‌ای در موارد بالینی به کار می‌رود، اما خطاهای حین کار کردن با فیلم و خطاهای ظهور و ثبوت می‌تواند بر روی آن تأثیر بگذارد و پس از تکمیل ظهور و ثبوت، امکان بهبود تصویر وجود ندارد [۷].

با پیشرفت علم و تکنولوژی، از سال ۱۹۷۰ رادیوگرافی‌های دیجیتال وارد بازار شدند که به‌سرعت سیر تغییرات خود را طی نمودند تا جایی که امروزه به‌طور گسترده‌ای در حال جایگزینی با رادیوگرافی‌های معمولی هستند [۸]. مطالعه Eickholz و همکاران نشان داد که ارزیابی رادیوگرافی دیجیتال از تحلیل استخوان نسبت به اندازه‌گیری حین جراحی کمتر است [۹]. Akesson و همکاران مقدار تحلیل ستیج استخوان آلوئول را توسط پروب و نیز رادیوگرافی‌های پری‌اپیکال و بایت‌وینگ و پانورامیک اندازه گرفتند و نشان دادند که پری‌اپیکال موازی، بیشترین دقت و پانورامیک، کم‌ترین دقت را در نمایش اندازه تحلیل ستیج استخوان آلوئول دارند [۱۰]. Haghanifar و همکارانش نیز در مطالعه‌ای نشان دادند که رادیوگرافی بایت‌وینگ معمولی از دقت بالایی در اندازه‌گیری میزان تحلیل استخوان آلوئول برخوردار است [۱۱]. در این مطالعه بر آن شدیم که دقت رادیوگرافی بایت‌وینگ دیجیتال را در ارزیابی میزان تحلیل استخوان بین‌دندانی در دندان‌های خلفی بسنجیم تا چنانچه این نوع رادیوگرافی از دقت بالایی در این زمینه برخوردار باشد، در

بالین مورد استفاده واقع شده و موجب ارتقای سطح کیفی درمان‌های پرپودنتال شود.

مواد و روش‌ها

این مطالعه مقطعی، در سال ۱۳۹۵ بر روی ۶۱ دندان از ۱۶ بیمار مراجعه‌کننده به بخش پرپودنتیکس دانشکده دندانپزشکی رفسنجان انجام گرفت. این بیماران دارای بیماری پرپودنتیت بوده و برای درمان نیازمند جراحی پرپودنتال و نیز برای انجام سایر اعمال دندانپزشکی خود نیازمند گرفتن رادیوگرافی بایت‌وینگ بودند و به‌طور در دسترس انتخاب شدند.

بر اساس مطالعه Haghanifar و همکاران در سال ۱۳۸۳ در دانشکده دندانپزشکی بابل [۱۱] و با استفاده

از رابطه
$$\eta = \frac{Z^2 \times \sigma^2}{d^2}$$
 حجم نمونه موردبررسی، ۶۱

دندان خلفی تعیین گردید. در این رابطه، $\alpha=0/05$ ، $\sigma=1/59$ میلی‌متر (برآورد انحراف معیار تحلیل استخوان آلونل بین‌دندانی دندان‌های پرمولر فک پایین در رادیوگرافی بایت‌وینگ) و $d=0/4$ (دقت مطالعه) بود.

بیماران دارای بیماری سیستمیک خاص مؤثر بر بیماری‌های پرپودنتال، بیماران فاقد تحلیل استخوان، بیماران فاقد هر یک از دندان‌های پرمولر یا مولر فک بالا یا پایین و بیمارانی که توانایی فیزیکی یا مالی برای گرفتن رادیوگرافی بایت‌وینگ نداشتند، از مطالعه خارج شدند. همچنین دندان هفت نیز به دلیل تنوع در حضور دندان عقل در بیماران، وارد این مطالعه نشد. به‌منظور بررسی هرگونه شرایط پاتولوژیک داخل دهانی و مشخص کردن وضعیت بالینی، بیماران مزبور تحت معاینات پرپودنتال و آموزش بهداشت قرار گرفتند.

سپس بیماران در زمان‌های تعیین‌شده در بخش پرپودنتولوژی دانشکده دندانپزشکی رفسنجان بعد از تزریق بی‌حسی در صورت نیاز، توسط متخصص پرپودنتیکس، تحت معاینه و پروبینگ پرپودنتال قرار گرفتند و فاصله CEJ تا کرسٹ استخوان آلونول در سطوح مزپال و دیستال دندان‌های موردنظر بیماران، با پروب مدرج پرپودنتال ویلیامز (Hoofredy, Chicago, USA) و با دقت یک میلی‌متر اندازه‌گیری شد. این اندازه‌گیری مستقیم، به‌عنوان استاندارد طلایی ما در این مطالعه در نظر گرفته شد.

رادیوگرافی‌های بایت‌وینگ دیجیتالی نیز، در شرایط بالینی طبیعی و قبل از انجام جراحی پرپودنتال، به‌وسیله گیرنده دیجیتالی CMOS (Apixia, California, USA) از بیماران تهیه شد. تصاویر دیجیتالی بر روی مانیتور کامپیوتر مشاهده شدند. اندازه‌گیری بر روی تصاویر دیجیتالی نیز به‌وسیله ابزار اندازه‌گیری نرم‌افزار Apixia (2.0B.d)، از CEJ تا کرسٹ استخوان آلونول بین‌دندانی روی سطوح مزپال و دیستال هر دندان توسط رادیولوژیست دهان، فک و صورت انجام شد.

همچنین برای ارزیابی توافقی مشاهده‌گر با خودش (Intra-observer agreement)، ۱۵ درصد دندان‌های دارای تحلیل استخوان و ۱۵ درصد رادیوگرافی‌ها به‌صورت تصادفی، بعد از یک هفته توسط مشاهده‌گر اصلی به‌صورت مجزا و بدون اطلاع از مقادیر اولیه، دوباره بررسی شده و با نتایج اولیه مقایسه گردید. در پایان، مقادیر تحلیل استخوان آلونولار بین‌دندانی در دندان‌های خلفی در رادیوگرافی بایت‌وینگ دیجیتالی و پروب مدرج پرپودنتال مورد مقایسه آماری قرار گرفتند.

داده‌ها پس از جمع‌آوری توسط نرم‌افزار آماری SPSS نسخه ۱۸/۰ مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. متغیرهای کمی به صورت «انحراف معیار± میانگین» گزارش گردید. به منظور مقایسه میانگین تحلیل استخوان بین دندانی در دندان‌های خلفی در رادیوگرافی بایت وینگ دیجیتال و پروب مدرج پرپوندتال، برحسب متغیرهای جنسیت، سن و سطح دندان از آزمون t زوجی (paired t-test) استفاده شد. همچنین به منظور تعیین رابطه خطی بین میزان تحلیل استخوان بین دندانی در دندان‌های خلفی در رادیوگرافی بایت وینگ دیجیتال و پروب مدرج پرپوندتال برحسب متغیرهای جنسیت، سن و سطح دندان از رگرسیون خطی ساده استفاده شد. همچنین، آزمون ناپارامتری کولموگروف-اسمیرنوف (Kolmogorov-Smirnov) نشان داد که توزیع فراوانی تفاوت‌های مقادیر تحلیل استخوان آلوئولار بین دندانی در روش استاندارد طلایی و رادیوگرافی دیجیتال CMOS، از توزیع نرمال

برخوردار می‌باشد ($p > 0.05$). سطح معنی‌داری در آزمون‌ها ۰/۰۵ در نظر گرفته شد.

نتایج

این مطالعه مقطعی در سال ۱۳۹۵ بر روی ۶۱ دندان خلفی در ۱۶ بیمار (نه مرد و هفت زن با میانگین انحراف معیار سنی 41.75 ± 12.76 سال و حداقل و حداکثر سنی ۲۴ و ۶۰ سال) مراجعه‌کننده به بخش پرپوندتولوژی دانشکده دندان پزشکی رفسنجان به منظور تشخیص بیماری پرپوندتال انجام گرفت. جدول ۱، مقایسه میانگین تحلیل استخوان (میلی‌متر) در معاینه بالینی و رادیوگرافی CMOS را برحسب متغیرهای مورد بررسی در بیماران مورد مطالعه نشان می‌دهد. همان‌گونه که در جدول ۱ مشاهده می‌شود، آزمون آماری t زوجی نشان داد که میانگین تحلیل استخوان (میلی‌متر) در رادیوگرافی CMOS به طور معنی‌داری کم‌تر از معاینه بالینی است ($p < 0.001$).

جدول ۱- مقایسه میانگین تحلیل استخوان (میلی‌متر) در معاینه بالینی و رادیوگرافی CMOS برحسب متغیرهای مورد بررسی در بیماران مراجعه‌کننده به بخش پرپوندتولوژی دانشکده دندان پزشکی رفسنجان در سال ۱۳۹۵

نوع اندازه‌گیری متغیر	عمق پروب (میلی‌متر)	رادیوگرافی CMOS (میلی‌متر)	مقدار t	درجه آزادی	مقدار p
کل دندان‌ها ($n=61$)	5.93 ± 0.96	5.73 ± 0.97	۱۹/۷۰۶	۶۰	< 0.001
سطح دندان مزیا ($n=27$)	6.07 ± 1.04	5.86 ± 1.05	۱۳/۵۳۹	۲۶	< 0.001
دیستال ($n=34$)	5.82 ± 0.90	5.63 ± 0.90	۱۴/۲۱۱	۳۳	< 0.001
جنسیت*					
مرد ($n=9$)	5.90 ± 0.79	5.71 ± 0.81	۱۱/۸۹۷	۸	< 0.001
زن ($n=7$)	5.83 ± 0.62	5.61 ± 0.59	۱۴/۸۵۶	۶	< 0.001
سن (سال)					
< 40 ($n=7$)	5.70 ± 0.74	5.51 ± 0.77	۱۰/۳۴۱	۶	< 0.001
≥ 40 ($n=9$)	6.01 ± 0.67	5.78 ± 0.66	۱۵/۳۵۰	۸	< 0.001

روابط رگرسیون خطی ساده می‌توان میانگین تحلیل استخوان (میلی‌متر) در معاینه بالینی را از روی میزان تحلیل استخوان در رادیوگرافی CMOS با دقت بیش از ۹۹ درصد پیش‌بینی نمود.

لازم به ذکر است که پس از برازش یک مدل رگرسیون خطی چندگانه به شیوه Enter، شامل: سن، جنسیت، سطح دندان و میزان تحلیل استخوان در رادیوگرافی CMOS، بر روی میانگین تحلیل استخوان (میلی‌متر) در معاینه بالینی کل دندان‌ها (n=۶۱)؛ فقط اثر متغیر تحلیل استخوان در رادیوگرافی CMOS معنی‌دار شد و اثر سایر متغیرها از نظر آماری معنی‌دار نبود (p>۰/۰۵) و مقدار $R^2=۹۹/۳$ درصد به دست آمد:

$$\text{سن} - ۰/۰۲۰ \times \text{جنسیت} + ۰/۰۱۶ \times \text{سطح دندان} + ۰/۰۰۱ \times \text{CMOS} + ۰/۹۹۱ = ۰/۲۳۳ \times \text{عمق پروب CMOS}$$

* در ۹ مرد مورد بررسی، به ترتیب ۶، ۱، ۳، ۲، ۵، ۴، ۷، ۲ دندان مورد مطالعه قرار گرفته است که برای هر مرد، میانگین تحلیل استخوان دندان‌های خلفی وی در معاینه بالینی و رادیوگرافی CMOS مورد استفاده قرار گرفته است. همچنین، در ۷ زن مورد بررسی، به ترتیب ۱، ۳، ۳، ۳، ۴، ۳ و ۳ دندان مورد مطالعه قرار گرفته است که برای هر زن نیز، میانگین تحلیل استخوان دندان‌های خلفی وی در معاینه بالینی و رادیوگرافی CMOS مورد استفاده قرار گرفته است. برای متغیرهای سطح دندان و سن بیماران نیز همین روش به کار رفته است.

جدول ۲، روابط خطی پیش‌بینی‌کننده میانگین تحلیل استخوان (میلی‌متر) در معاینه بالینی توسط رادیوگرافی CMOS را برحسب متغیرهای مورد بررسی در بیماران مورد مطالعه نشان می‌دهد.

همان‌گونه که در جدول ۲ مشاهده می‌شود، توسط

جدول ۲- روابط خطی پیش‌بینی‌کننده میانگین تحلیل استخوان (میلی‌متر) در معاینه بالینی توسط رادیوگرافی CMOS برحسب متغیرهای مورد بررسی در بیماران مراجعه‌کننده به بخش پرودنتولوژی دانشکده دندان پزشکی رفسنجان در سال ۱۳۹۵

متغیر	رابطه رگرسیون خطی ساده	مقدار R^2
کل دندان‌ها (n=۶۱)	$\text{CMOS} \times ۰/۹۹۲ + ۰/۲۴۶ = \text{عمق پروب}$	۹۹/۳٪
سطح دندان		
مزیال (n=۲۷)	$\text{CMOS} \times ۰/۹۸۳ + ۰/۳۱۳ = \text{عمق پروب}$	۹۹/۴٪
دیستال (n=۳۴)	$\text{CMOS} \times ۱/۰۰۱ + ۰/۱۹۱ = \text{عمق پروب}$	۹۹/۲٪
جنسیت		
مرد (n=۹)	$\text{CMOS} \times ۰/۹۶۹ + ۰/۳۷۲ = \text{عمق پروب}$	۹۹/۷٪
زن (n=۷)	$\text{CMOS} \times ۱/۰۳۵ + ۰/۰۲۷ = \text{عمق پروب}$	۹۹/۷٪
سن (سال)		
<۴۰ (n=۷)	$\text{CMOS} \times ۰/۹۶۲ + ۰/۴۰۴ = \text{عمق پروب}$	۹۹/۷٪
≥۴۰ (n=۹)	$\text{CMOS} \times ۱/۰۰۲ + ۰/۲۰۷ = \text{عمق پروب}$	۹۹/۶٪

همچنین به منظور ارزیابی توافق مشاهده‌گر با خودش (Intra-Observer agreement)، ۱۵ درصد دندان‌های دارای تحلیل استخوان و ۱۵ درصد رادیوگرافی‌های CMOS به‌طور تصادفی انتخاب و بعد از یک هفته توسط مشاهده‌گر اصلی به‌صورت مجزا و بدون اطلاع از مقادیر اولیه مجدداً بررسی شدند. نتایج نشان داد به‌طور متوسط در ۹۵ درصد موارد، میزان تحلیل استخوان در بازخوانی مجدد مشابه مقدار اولیه بود.

بحث

در این مطالعه، اختلاف معنی‌داری بین میانگین تحلیل استخوان آلوئولار بین‌دندان‌دانی (میلی‌متر) در رادیوگرافی دیجیتال (CMOS) و معاینه بالینی مشاهده شد که با نتایج برخی مطالعات همخوانی دارد [۹-۱۰، ۱۲-۱۳]. اما با نتایج برخی مطالعات همخوانی ندارد [۱۱، ۱۵-۱۸].

در مطالعه HaghaniFar و همکاران از رادیوگرافی بایت‌وینگ عمودی معمولی به‌وسیله فیلم نگاه‌دار Snap-A-Ray و همچنین از کولیس با دقت ۰/۲۵ میلی‌متر برای اندازه‌گیری بر روی کلیشه رادیوگرافی استفاده شده بود که نشان داده شد رادیوگرافی بایت‌وینگ از دقت بالایی در اندازه‌گیری میزان تحلیل استخوان آلوئولار بین‌دندان‌دانی برخوردار است [۱۱]. تفاوت نتایج مطالعه حاضر با مطالعه HaghaniFar و همکاران می‌تواند به دلیل استفاده از رادیوگرافی‌های مختلف باشد، به‌طوری که در آن مطالعه از رادیوگرافی آنالوگ استفاده شد، درحالی‌که در مطالعه ما از رادیوگرافی دیجیتال استفاده شده است.

در مطالعه Talaeipor و همکاران مشاهده شد که RVG با هر دو مرجع CEJ و اکلوزال میزان از دست رفتن استخوان را بزرگ‌تر از اندازه به‌دست‌آمده با استاندارد طلایی گزارش می‌نماید [۱۴].

در مطالعه Mehdizadeh و همکاران، فاصله CEJ تا کرس‌ت استخوان آلوئول با دو نرم‌افزار پردازش تصویر Dental eye و Scanora محاسبه شد و این نتیجه به دست آمد که اختلاف معنی‌داری در تعیین فاصله CEJ تا کرس‌ت آلوئول در سطوح مزبال دندان‌دانی بین سه اندازه‌گیری استاندارد، Dental eye و Scanora وجود دارد که با نتایج مطالعه ما همخوانی دارد؛ اما نتایج مطالعه آنها اختلاف معنی‌داری را در سطح دیستال نشان نداد [۱۵].

در مطالعه ShamlouMahmoudi، عمق ضایعات داخل استخوانی در روش دیجیتال با استفاده از آنالیز خطی RVG محاسبه شده است و این نتیجه به دست آمد که اختلاف بین اندازه به‌دست‌آمده در رادیوگرافی دیجیتال با برآورد حین جراحی از نظر آماری معنی‌دار نبود [۱۶].

در مطالعه Moradi Haghgoo و همکاران، بررسی بر روی تمام دندان‌های قدامی و خلفی بیماران، به‌استثنای دندان‌های عقل، صورت گرفته بود و از بیماران رادیوگرافی‌های بایت‌وینگ معمولی، بایت‌وینگ دیجیتال با سنسور PSP، تهیه شده بود. همچنین، برای اندازه‌گیری بر روی فیلم‌های بایت‌وینگ معمولی از کولیس دیجیتال با دقت ۰/۰۱ میلی‌متر و برای اندازه‌گیری بر روی تصاویر دیجیتال، از خط‌کش دیجیتال نرم‌افزار مربوطه استفاده شده بود و نیز فاصله CEJ تا کرس‌ت آلوئول تعیین شده توسط پروب ویلیامز به‌عنوان استاندارد طلایی در این مطالعه در نظر گرفته شده بود. بررسی‌ها نشان داد که بین

(میلی‌متر) در معاینه بالینی را از روی میزان تحلیل استخوان در رادیوگرافی پیش‌بینی نماید، یافت نشد، لذا بحثی در این زمینه ارائه نشده است.

از محدودیت‌های مطالعه حاضر می‌توان به مقطعی بودن و همچنین عدم بررسی تمامی دندان‌های دچار تحلیل استخوان از جمله دندان‌های قدامی، در بیماران مراجعه‌کننده اشاره کرد. بنابراین پیشنهاد می‌شود در مطالعات بعدی تمامی دندان‌ها بررسی شوند تا نتایج از تعمیم‌پذیری بیشتری برخوردار باشد.

نتیجه‌گیری

رادیوگرافی بایت‌وینگ دیجیتال (CMOS)، میزان تحلیل استخوان آلوئول بین‌دندانی در دندان‌های خلفی را کمتر از میزان اندازه‌گیری شده در معاینه بالینی نشان می‌دهد؛ ولی از آنجایی که با استفاده از مقادیر اندازه‌گیری شده بر روی رادیوگرافی بایت‌وینگ دیجیتال می‌توان با دقت بسیار بالایی (بیش از ۹۹ درصد) عمق پروب را پیش‌بینی نمود، به نظر می‌رسد که از رادیوگرافی CMOS می‌توان در اندازه‌گیری میزان تحلیل استخوان آلوئولار بین‌دندانی در دندان‌های خلفی در بالین بیمار استفاده نمود.

تشکر و قدردانی

بدین‌وسیله از حمایت‌های مادی و معنوی معاونت محترم پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان در انجام این تحقیق تشکر و قدردانی به عمل می‌آید.

اندازه‌های به‌دست‌آمده از فاصله CEJ تا کرسست استخوان آلوئول در هر یک از دو روش مذکور در مقایسه با مقادیر استاندارد طلائی تفاوت معنی‌داری وجود ندارد [۱۷].

همچنین، در مطالعه Faghihi و همکاران، نشان داده شد که تصاویر دیجیتالی‌شده در مقایسه با تصاویر پری‌اپیکال معمولی، در تعیین عمق آسیب درون استخوانی از اعتبار بیشتری برخوردار است [۱۸].

از دلایل احتمالی تناقض این مطالعات با مطالعه حاضر، می‌توان به اختلاف در نوع دستگاه دیجیتال به‌کاررفته (که می‌تواند باعث تفاوت در دقت نشان دادن جزئیات تصویر شود)، روش اندازه‌گیری خطی (دقت نرم‌افزارهای برنامه‌های مختلف، متفاوت است و همچنین دقت کولیس‌ها جهت اندازه‌گیری تصاویر در مطالعات مختلف، تفاوت دارد) و نوع تحلیل استخوان (انواع تحلیل استخوان می‌تواند بر روی دقت اندازه‌گیری‌ها تأثیر داشته باشد) و نوع دندان‌های بررسی‌شده (شکل ستیغ استخوانی بین دندان‌ها در دندان‌های قدامی و خلفی متفاوت است و این نکته می‌تواند بر روی دقت اندازه‌گیری تأثیر بگذارد) و همچنین می‌توان به تفاوت در نحوه عملکرد اپراتور اشاره کرد.

نتایج این مطالعه همچنین نشان داد که می‌توان میانگین تحلیل استخوان (میلی‌متر) در معاینه بالینی را از روی میزان تحلیل استخوان در رادیوگرافی CMOS با دقت بیش از ۹۹ درصد پیش‌بینی نمود. در جستجوهای به‌عمل‌آمده، مطالعه‌ای که میانگین تحلیل استخوان

References

- [1] Novak MJ. Classification of diseases and conditions affecting the periodontium. In: Newman MG, Takaei HH, Klokkevold PR, Carranza FA. Carranza's clinical periodontology. 11th ed, St. Louis, Elsevier Saunders Inc 2012; 34-54.
- [2] Armitage GC. Clinical evaluation of periodontal diseases. *J ClinPerio* 1995; 7(1): 39-53.
- [3] Hausmann E. Radiographic and digital imaging in periodontal practice. *J ClinPerio* 2000; 71(3): 497-503.
- [4] Armitage GC, Svanberg GK, Loe H. Microscopic evaluation of clinical measurements of connective tissue attachment levels. *J ClinPerio* 1997; 4(3): 173-90.
- [5] ToruN, Ryuji H, Makoto Y. Three-dimensional alveolar bone morphology analysis using computed tomography. *J Periodontol* 1998; 66: 584-9.
- [6] White SC, Pharoah MJ. Oral Radiology Principles and Interpretation. 6th ed, Philadelphia: Mosby Co, 2014; 41-333.
- [7] Christgau M, Hiller KA, Schmalz G, Kolbeck C, Wenzel A. Accuracy of quantitative digital subtraction radiography for determining changes in calcium mass in mandibular bone: An in vitro study. *J Periodontal Res* 1998; 33(3): 138-49.
- [8] Javidi M, ShojaRazavi A, Esmaili H. A comparison between conventional and digital radiography in estimating the working length of root canal. *J Mash Dent Sch* 2006; 30(1-2): 33-40. [Farsi]
- [9] Eickholz P, Hausmann E. Accuracy of radiographic assessment of interproximal bone loss in intrabony defects using linear measurements. *J Eur Oral Sci* 2000; 108(1): 70-30.
- [10] Akesson L, Hakansson J, Rohlin M. Comparison of panoramic and intraoral radiography and pocket probing for the measurement of the marginal bone level. *J ClinPerio* 2001; 19(5): 326-32.
- [11] Haghanifar S, Jenbabian N, Tajalli P. Accuracy of bitewing radiography in posterior teeth interdental bone resorption. *J Mash Dent Sch* 2006; 30(3-4): 201-6. [Farsi]
- [12] EzadiniArdakani F, Molla R, Akbari S, HaerianArdakani A, JavadiShalmani J. Evaluation the accuracy of panoramic, periapical and bite wing radiography in detection of alveolar bone loss in periodontitis. *J Yazd Dent Sch* 2006; 15(2): 22-30. [Farsi]
- [13] Shah Ayoobi M, Hekmatian E, Adib Rad M, BahadorGhobadi A. Evaluation the accuracy of vertical bitewing and bisector periapical radiography in detection of anterior mandibular bone loss using the grid sheet. *J IsfUniv Med Sci* 2009; 3(5): 126-32. [Farsi]
- [14] Talaeipor AR, Panjnosh M, SoleimaniShayeste Y, Abesi F, Sahba S. Assessment of radiography

- precision in evaluation of interdental bony lesion. *J Teh Dent Sch* 2004; 20(1): 12-20. [Farsi]
- [15] Mehdizadeh M, Maarefat N, Nazeri R. Comparison of accuracy of determining the distance between alveolar crest and CEJ in digital radiography with two image processing software programs. *J Isf Univ Med Sci* 2014; 10(1): 31-7. [Farsi]
- [16] ShamlouMahmoudi N, Safi Y, Ansari H, Afshari S. Comparison of digital and conventional radiography in evaluating horizontal alveolar bone loss. *J Tabib shargh* 2009; 11(2): 49-56. [Farsi]
- [17] Moradi Haghgoo, Poursafar F, Ghasri S, Khoshhal M, Torkzaban P, Arabi SR, et al. Comparative study of accuracy in E speed intraoral films, PSP intraoral digital system and panoramic digital systems (PSP & CCD) for identifying the extent of alveolar bone loss in patients with chronic periodontitis. *J Hamadan Univ Med Sci* 2014; 21(1): 41-8. [Farsi]
- [18] Faghihi Sh, Shahidi Sh, Vasegh S. The reliability and comparison of linear measurements of intraosseous periodontal lesions by conventional periapical and digitized radiographs. *J Shz Univ Dent* 2004; 5(1,2): 88-96. [Farsi]

Evaluation of the Accuracy of Digital Bitewing Radiography (CMOS) in Detection of Interdental Alveolar Bone Loss in Posterior Teeth

Z. Tafakhori¹, S. Doostaki^۲, M. Sheikh Fatholahi^۳, M.S. Seyedebrahimi Nejad^۴

Received: 18/10/2016 Sent for Revision: 08/11/2016 Received Revised Manuscript: 23/11/2016 Accepted: 26/11/2016

Background and Objective: Radiographic examination has an important role in diagnosis and treatment of periodontal patients, so this study was performed to determine the accuracy of digital bite wing (CMOS) radiography in alveolar bone resorption.

Materials and Methods: This cross-sectional study was performed on 61 teeth of 16 periodontal patients referred to the periodontology department of Rafsanjan Faculty of Dentistry. The patients were selected using available sampling. The patients were examined by a periodontist and the distance of Cemento Enamel Junction (CEJ) to the alveolar crest, after injection if needed, was measured by William's periodontal probe with accuracy of 1 mm, in mesial and distal surfaces of the premolars and first molars. Then digital bite wing radiography was taken from the patients and the mentioned distance was determined by CMOS linear software analysis program by an oral radiologist. Data were analyzed using paired t- test and simple linear regression.

Results: The results showed that the mean of alveolar bone resorption (mm) in CMOS radiography is significantly less than clinical examination ($p < 0.001$). By simple linear regression model, the mean of alveolar bone resorption (mm) in clinical examination, is predictable from the amount of alveolar bone resorption on CMOS radiography with accuracy of more than 99%.

Conclusion: Digital bite wing radiography (CMOS) measures the mean of interproximal alveolar bone resorption in posterior teeth less than clinical examination, but regarding the high accuracy of CMOS radiography measures (more than 99%) in predicting probe depth, it might be possible to apply this radiography in detecting the interdental alveolar bone loss of posterior teeth.

Key words: Bone loss, Digital bite wing radiography (CMOS), Probing, Rafsanjan

Funding: This study was funded by research deputy of Rafsanjan University of Medical Sciences.

Conflict of interest: None declared.

Ethical approval: The Ethics Committee of Rafsanjan University of Medical Sciences approval the study.

How to cite this article: Tafakhori Z, Doostaki S, Sheikh Fatholahi M, Seyedebrahimi Nejad MS. Evaluation the Accuracy of Digital Bitewing Radiography (CMOS) in Detection of Interdental Alveolar Bone Loss in Posterior Teeth. *J Rafsanjan Univ Med Sci* 2017; 15(10): 967-76. [Farsi]

1- Assistant Prof., Dept. of Oral and Maxillofacial Radiology, School of Dentistry, Rafsanjan University of Medical Sciences, Rafsanjan, Iran

(Corresponding Author): Tel: (034) 34280031, Fax: (034) 34280008, E-mail: ztafakhori@yahoo.com

2- Assistant Prof., Dept. of Periodontology, Faculty of Dentistry, Rafsanjan University of Medical Sciences, Rafsanjan, Iran

3- Assistant Prof., Dept. of Epidemiology and Biostatistics and Member of Occupational Environment Research Center, Medical School, Rafsanjan University of Medical Sciences, Rafsanjan, Iran

4- Student of General Dentistry, School of Dentistry, Rafsanjan University of Medical Sciences, Rafsanjan, Iran